

תפ"ח 6241/08/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 6241-08-13 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט הבכיר, צבי סגל - אב"ד, והשופטים בן-ציון גרינברגר וארנון דראל
מדינת ישראל
המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אביה גליקסברג-בניטה
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד-

הנאשם

פלוני ע"י ב"כ עו"ד דוד ברהום, מטעם הסנ"צ

אין לפרסם כל פרט מזהה אודות המתלוננת והילדים

גזר-דין

השופט ארנון דראל:

כתב האישום והכרעת הדין

1. כמתואר בהכרעת הדין, נגד הנאשם הוגש כתב אישום האוחז שני אישומים ומייחס לו עבירות מין במשפחה ועבירות אלימות. העבירות בוצעו כלפי בת זוגו של הנאשם, __ (להלן: "המתלוננת") וכן כלפי ילדיו הקטינים: XX, יליד XXXXXX, ו- XX, ילידת XXXXXX (להלן: "הילדים"). הנאשם והמתלוננת נישאו בשנת XXXX בעת שהמתלוננת הייתה בת XX. תלונת המתלוננת, שהביאה למעצרו של הנאשם ולהגשת כתב האישום, הוגשה ביום XXXXX.

2. בחלק הכללי של כתב האישום מתואר כי הנאשם והמתלוננת התגוררו לסירוגין בXXXX ובXXXX, וכי בין השנים XXXX ועד XXXX נהג הנאשם באלימות כלפי המתלוננת וכלפי הילדים, הכה את המתלוננת בכל חלקי גופה וכן הכה את הילדים. עוד נכתב כי הנאשם אנס את המתלוננת, ביצע בה מעשי סדום וניסה לבצע בה מעשים כאלה. בשנת XXXX, על רקע התנהגות הנאשם כלפיה וכלפי הילדים, עזבה המתלוננת עם הילדים את ביתם המשותף בXXXX ועברה להתגורר בבית הוריה, שחיים, לסירוגין, בXXXX ובXXXX.

3. בהמשך החלק הכללי לכתב האישום צוין כי ביום XXXX, על רקע טענות לאלימות כלפיה, פנתה המתלוננת לבית המשפט לענייני משפחה והוצא לבקשתה צו הגנה (להלן בהתאמה: "הבקשה הראשונה" ו- "צו ההגנה"). זמן מה לאחר מכן, בעקבות ניסיונות לעשות שלום בית, חזרו המתלוננת והילדים להתגורר עם הנאשם בביתם בXXXX. גם במהלך אותה תקופה הכה הנאשם את המתלוננת ואת הילדים, ופגע פגיעה מינית בה ובבן XXXX, עד

שהמתלוננת והילדים עזבו שוב את הבית ועברו לבית הוריה של המתלוננת. ביום XXXX הוצא צו הגנה נוסף ובהמשך לו פנתה המתלוננת למשטרה, הנאשם נעצר והוגש נגדו כתב האישום.

4. האישום הראשון בכתב האישום מתייחס בעיקר למתלוננת ומתאר את מעשיו של הנאשם כלפיה. כתב האישום מגולל שורה של מעשים שנכללים במסגרת אישום זה:

א. בשנת XXXX, בליל חתונתם, בבית אביו של הנאשם בXXXX, אנס הנאשם את המתלוננת בעת ששכבו על המיטה. המתלוננת אמרה לנאשם כי היא עייפה וביקשה ללכת לישון. הנאשם השכיב אותה על המיטה בניגוד לרצונה, פתח את רגליה, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה בכוח תוך שהוא מכה אותה בגופה בשל סירובה. הנאשם אנס את המתלוננת באותו לילה ארבע פעמים כאשר במהלך הפעמים הראשונות הוא הכה אותה (סעיף 1 לאישום הראשון בכתב האישום, אירוע זה נקרא בהכרעת הדין וייקרא להלן: "**אירוע ליל הכלולות**").

ב. בהזדמנויות רבות במהלך תקופת נישואיהם, במועדים שאינם ידועים, נהג הנאשם באליומות כלפי המתלוננת, הכה אותה בפניה, בידיה וברגליה באמצעות ידיו ובאמצעות כבל חשמלי. באחת ההזדמנויות, סמוך לפני מועד עזיבתה את ביתם המשותף, הכה הנאשם את המתלוננת בראשה באמצעות נעל. כמו כן הוא הכה אותה במהלך הריונותיה באמצעות כבל חשמלי וצינור גמיש (סעיף 2 לאישום הראשון).

ג. עוד נטען בכתב האישום באשר לתקופת הנישואים, כי הנאשם נהג לנעול את המתלוננת בביתה בXXXX, כשהוא לוקח עמו את תעודת הזהות ואת מכשיר הטלפון הנייד שלה. הנאשם נהג להותיר את המתלוננת וילדיהם ללא אוכל או כסף, וכן נהג למנוע מהמתלוננת ומהילדים טיפול רפואי (סעיף 3 לאישום הראשון).

ד. הנאשם איים על המתלוננת כי יהרוג אותה ואת ילדיה, וכי אם תתלונן עליו והוא ייכנס לכלא הוא ישלח את חבריו להרוג אותה. הוא איים גם על משפחתה של המתלוננת כי אם המתלוננת תתלונן, הוא יגיש תלונה נגד בני משפחתה על תקיפה ויגרום להכנסתם לכלא (סעיף 4 לאישום הראשון).

ה. במהלך החודשים מרץ-אפריל XXXX או בסמוך לכך, החל הנאשם לדרוש מהמתלוננת לקיים יחסי מין עם חבריו, לעיתים תוך איומים בסכין, והמתלוננת סירבה. בתגובה, הכה אותה הנאשם בכל חלקי גופה (סעיף 5 לאישום הראשון).

ו. במהלך שנת XXXX, סמוך לאחר הוצאת צו ההגנה הראשון, ביקש הנאשם לקיים יחסי מין עם המתלוננת בבית אביו שבXXXX. המתלוננת התנגדה לכך בשל היותה בתקופת המחזור החודשי ובשל כך שהילדים נכחו בחדר. בתגובה נטל סכין מהמטבח, השכיב אותה על גבה על הספה בסלון, הוריד את מכנסיה והכניס את איבר מינו לאיבר מינה כאשר כל העת הוא מחזיק בידיו בסכין, רחוק מגופה של המתלוננת. לאחר שסיים, ביקש הנאשם להתקשר לחברו על מנת שגם הוא יקיים עם המתלוננת יחסי מין. המתלוננת סירבה והנאשם הכה אותה בפניה. הנאשם נעל את הבית והלך לישון בחדר הסמוך,

עמוד 2

כאשר מפתח הבית מתחת למזרון עליו הוא ישן. למחרת בבוקר, עת ניסתה המתלוננת לברוח מהבית עם ילדיה, יצא הנאשם אחריה לרחוב, דרש ממנה לחזור והחל למשוך אותה בכוח. עוברי אורח שצפו במתרחש אמרו לנאשם לעזוב את המתלוננת אך הוא המשיך במעשיו. הנאשם הוציא מכיסו פגיון, איים על המתלוננת ולקח את הילדים מידיה. המתלוננת עזבה את המקום ללא ילדיה אשר חזרו לחזקתה בהמשך (סעיפים 6-8 לאישום הראשון, אירוע זה נקרא בהכרעת הדין וייקרא להלן: "**האירוע שלאחר צו ההגנה הראשון**").

ז. סמוך לאחר אותו אירוע, בשעת לילה, הגיע הנאשם יחד עם אחרים לבית הוריה של המתלוננת בXXXX, שם שהו המתלוננת וילדיה. הנאשם קרא למתלוננת, קילל אותה "שרמוטה" וידה אבנים לעבר הבית. כשבועיים לאחר מכן הגיע הנאשם עם אנשים נוספים לבית הוריה של המתלוננת בXXXX, שבו היו היא והילדים. הוא צעק, קילל, ידה אבנים, בעט בדלת ובהמשך הצית בקבוקי תבערה והשליכם לעבר הבית. הבקבוקים נדלקו אך לא התלקחו ולא נגרם נזק לבית (סעיפים 9 ו-10 לאישום הראשון).

ח. במהלך חודש אפריל XXXX או בסמוך לכך, ישנה המתלוננת עם ילדיה בבית בחדר השינה. הנאשם נכנס לחדר והעיר את המתלוננת בדרישה שתכין לו ולחבריו קפה. המתלוננת סירבה ואז הנאשם סטר לה בפניה, הכה אותה באמצעות כבל חשמלי בידה וברגליה ויצא מהחדר. כעבור זמן קצר, משעזבו חבריו של הנאשם את הבית הוא חזר לחדר ושאל אותה מדוע לא הכינה קפה כפי שנתבקשה. המתלוננת שאלה אותו מדוע העיר אותה ובשלב זה הכה אותה הנאשם באמצעות כבל חשמלי. הבת XX התעוררה והחלה לבכות ואז הכה הנאשם גם אותה. באותו שלב משך הנאשם את המתלוננת לחדר שלו, הפיל אותה לרצפה, הפשיל את מכנסיה, השכיב אותה על מזרון, נגע בגופה בניגוד לרצונה באמצעות פיו וידיו והחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת, כל זאת כאשר המתלוננת בוכה וצועקת וXX בוכה בחדר הסמוך. לאחר מכן החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת עד שבא על סיפוקו מחוץ לגופה. כתוצאה מאירוע זה התנפחו רגליה של המתלוננת והיא סבלה משטפי דם. המכה שספגה XX הביאה לכך שירד דם מפיה (סעיפים 11-13 לאישום הראשון, אירוע זה נקרא בהכרעת הדין וייקרא: "**אירוע הקפה**").

ט. סמוך לאחר מכן, בהזדמנות אחרת, שהו הנאשם והמתלוננת בבית בXXXX. הנאשם משך את המתלוננת ביד מסלון ביתם לחדר במטרה לקיים עמה יחסי מין, תוך שהוא מאיים שיכה את XX שנכחה בבית באותה עת. המתלוננת הרימה את XX בידה. הנאשם הרים את ידו בתנועת איום כלפי XX ואז הכה את המתלוננת מכת אגרוף בעינה. כתוצאה מהמכה ירד למתלוננת דם מתחת לעין. מיד בסמוך לכך, בנוכחות הילדים, משך הנאשם את המתלוננת לסלון, הוריד את מכנסיה, השכיב אותה על המזרון תוך שראשה נחבט ברצפה. הנאשם הרים את רגליה של המתלוננת, נגע בגופה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בניגוד לרצונה. בהמשך סובב הנאשם את המתלוננת, השכיבה על בטנה וניסה להכניס את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת אך התקשה להחדירו, תוך שהוא גורם לדימום. במהלך האירוע, בשל פחדה מהנאשם ומהאלימות שהפעיל כלפיה, וכדי לא לעורר אלימות נוספת, לא אמרה המתלוננת דבר (סעיפים 14-15 לאישום הראשון, אירוע זה ייקרא להלן ונקרא בהכרעת הדין: "**האגרוף**").

י. אירוע נוסף שנדון בכתב האישום היה במהלך שנת XXXX, לאחר שהמתלוננת עברה לגור עם הוריה. היא הגיעה לבית הנאשם כדי לקחת חפצים והתפתח דו שיח בינה לבינו בנוכחות נשים אחרות. המתלוננת נכנסה לחדר השינה כדי לאסוף חפצים משם והנאשם נכנס אחריה ואמר לה לבוא עמו למיטה. היא סירבה ואז משך אותה הנאשם בכוח, השכיב אותה על המיטה כשהיא שכובה על הגב, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה בכוח, סתם את פיה בידו והכניס את איבר מינו לאיבר מינה עד שבא על סיפוקו מחוץ לגופה. לאחר מכן הורה הנאשם למתלוננת לצאת מהבית והיא יצאה. הנאשם יצא אחריה והכה אותה ברחוב (סעיף 17 לאישום הראשון, אירוע זה נקרא בהכרעת הדין וייקרא להלן: "אירוע איסוף החפצים").

יא. בהזדמנות נוספת במהלך החודשים מאי-יוני XXXX או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, ראה הנאשם את המתלוננת ברחוב ליד המסגד בXXXX. הנאשם סטר למתלוננת וכשניסתה לברוח משך אותה בכוח. בהמשך איים הנאשם כי אם תתלונן עליו במשטרה יהרוג אותה ואת ילדיה (סעיף 18 לאישום הראשון).

5. העבירות שיוחסו לנאשם בגדרו של האישום הראשון הן אינוס - לפי סעיף 345(א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") - 7 עבירות; אינוס - לפי סעיף 345(ב) (2) לחוק העונשין - עבירה אחת; מעשה סדום - לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(א) (1) לחוק העונשין; ניסיון למעשה סדום - לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(א) (1) לחוק העונשין; תקיפה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 380 בצירוף סעיף 382(ג) לחוק העונשין (עבירות רבות); תקיפת קטין בידי אחראי - לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין; איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין - עבירות רבות; ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 382(ב) (1) לחוק העונשין בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; ניסיון הצתה - לפי סעיף 448(5) לחוק העונשין בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

6. באישום השני הואשם הנאשם בכך שבמועדים רבים, שאינם ידועים במדויק למאשימה, נהג להכות את ילדיו XX וXX בפניהם ובכל חלקי גופם, בידיו ובאמצעות חגורה, וזאת בביתם בXXXX ובXXXX. עוד מצוין כי הנאשם סטר לXX בפניו והכה את XX בעקבות בכייה. בנוסף נטען כי במהלך חודשי האביב בשנת XXXX, או בסמוך לכך, בעת שהנאשם וXX שהו בחדר, הניח הנאשם, אשר היה ערום בפלג גופו התחתון, את ידו של XX על איבר מינו החשוף. הנאשם החזיק את היד של XX והניע אותה בתנועת שפשוף. המתלוננת שיצאה מהחדר וראתה את המתרחש התערבה ושאלה את הנאשם לפשר מעשיו. הנאשם עזב את ידו של XX, הרים את מכנסיו והלך לחדר השירותים. העבירות שיוחסו לנאשם בסעיף זה הן תקיפת קטין בידי אחראי - לפי סעיף 382(ב) (2) לחוק העונשין - עבירות רבות ומעשה מגונה בקטין בן משפחה - לפי סעיף 351(ג) (1) בנסיבות סעיפים 348(א) - 345(א) (3) לחוק העונשין.

7. כתב האישום תאר אפוא מסכת של מעשים המקימים לטענת המאשימה עבירות מין ועבירות אלימות רבות. בכל הנוגע לעבירות המין הרי שמדובר במספר "אירועים" שונים:

א. אירוע ליל הכלולות - שבו הואשם הנאשם באינוס המתלוננת 4 פעמים.

ב. האירוע שלאחר צו ההגנה הראשון - שבו הואשם הנאשם באינוס המתלוננת פעם אחת תוך שימוש בסכין.

ג. אירוע הקפה - שבו הואשם הנאשם בעבירה אחת של אינוס ובעבירה של מעשה סדום.

ד. אירוע האגרוף - שבו הואשם הנאשם בעבירה אחת של אינוס ובעבירה של ניסיון למעשה סדום.

ה. אירוע איסוף החפצים - שבו הואשם הנאשם בעבירה אחת של אינוס.

8. המדובר אפוא בשמונה מעשי אינוס שיוחסו לנאשם: שבעה מעשי אינוס "רגילים" ואחד תוך שימוש בסכין, מעשה סדום אחד וניסיון אחר למעשה סדום. בנוסף הואשם הנאשם בעבירה אחת של מעשה מגונה בקטין שעניינה האירוע מושא האישום השני. לצד האישום בעבירות המין הואשם הנאשם בשורה של עבירות אחרות ובהן תקיפת המתלוננת, תקיפת הילדים, איומים וניסיון הצתה.

9. בהכרעת הדין זוכה הנאשם מעבירת מעשה הסדום שיוחס לו באירוע האגרוף אך הורשע בביצוע של העבירות האחרות שיוחסו לו בכתב האישום, כפי שפורטו לעיל:

באישום הראשון:

א. עבירה של אינוס - לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין - 7 עבירות.

ב. עבירה של אינוס - לפי סעיף 345(ב)(2) לחוק העונשין - עבירה אחת.

ג. עבירה של ניסיון למעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) לחוק העונשין.

ד. עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 380 בצירוף סעיף 382(ג) לחוק העונשין - עבירות רבות.

ה. עבירה של תקיפת קטין בידי אחראי - עבירה לפי סעיף 368(ב)(א) סיפא לחוק העונשין.

ו. עבירה של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין (עבירות רבות).

ז. עבירה של ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 382(ב)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

ח. עבירה של ניסיון הצתה - עבירה לפי סעיף 448(5) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

באישום השני:

- א. תקיפת קטין בידי אחראי - עבירה לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין (עבירות רבות).
- ב. מעשה מגונה בקטין בן משפחה - עבירה לפי סעיף 351 (ג)(1) בנסיבות סעיפים 348(א) ו- 345(א)(3) לחוק העונשין.

הראיות לעונש

10. מטעם המאשימה הוגשו תסקיר נפגעי עבירה, המפרט את מצבם של אשתו של הנאשם ושני ילדיו וחווות דעת והערכת מסוכנות. לבקשת הנאשם הוגש תסקיר שירות המבחן. לא נשמעו עדים בפרשת גזר הדין.

תסקיר נפגעי עבירה

11. תסקיר נפגעי העבירה מבוסס על שיחה שנערכה עם המתלוננת וכן שיחה עם העובדת הסוציאלית המכירה אותה ואת המשפחה. עוד נשען התסקיר על כתב האישום, פרוטוקול הדיון והכרעת הדין. מתוך התסקיר עולה כי מפקחת נפגעי עבירה, ששוחחה עם המתלוננת משך מספר שעות, התרשמה מביטוי כן וישיר של המתלוננת על חוויה מטלטלת בעקבות טראומה מתמשכת, סבל וכאב עמוק וביטוי חריף, חוזר ונשנה, של פחד מוחשי לחייה מנקמת הנאשם או מישהו מטעמו. ההערכה במסגרת התסקיר היא כי המתלוננת סובלת מנזקים שונים, מורכבים ועמוקים וכי היא והילדים זקוקים להתערבות מקצועית מתמשכת על מנת להתמודד עם השלכות הטראומה על חייהם.

12. עורכת התסקיר מתארת את משפחת המוצא של המתלוננת, את מערכת היחסים שהייתה בה, את נישואיה לנאשם כשהיא בת 16, חודש אחד בלבד לאחר אירוסיהם, מבלי שהייתה לה הבנה אודות הדרך לנהל חיי זוגיות ויחסי אישות, ומבלי שהייתה בה בשלות לדרישות חברתיות והמשפחתיות הנלוות למעבר מילדה לאישה נשואה. החשיפה מגיל מוקדם למערכת יחסי מין פוגענית, מכאיבה, משפילה ואלימה החריפה את עוצמת הפגיעה בה.

13. התחושות שתיארה המתלוננת בפני עורכת התסקיר היו של פחד מתמיד מאלימות פיזית ומינית ופחד מוחשי מנקמה. המתלוננת חשה משך שנים כי היא מוחזקת בבית כבתוך "כלא", נותקה מקשרים חברתיים קודמים והקשר עם משפחתה דרש אישור תוך שלעיתים נלקח ממנה מכשיר הטלפון, הנאשם נעל אותה בבית ומנע ממנה טיפול רפואי.

14. מכאן פונה התסקיר לתאר את הבעיות המורכבות מהן סובלת המתלוננת כיום. המדובר בהפרעות בשינה, הבאות לידי ביטוי בכך שהמתלוננת סובלת מדי לילה מחלומות, סיוטים הכוללים תכנים אלימים, התעוררות מבועתת עם צרחות; פחד מתמשך מהנאשם וחשש לפגיעה בה במידה ויצא לחופשה מהכלא או מנקמה מצד מי מטעמו

של הנאשם; חרדות; הימנעות מניהול אורח חיים רגיל ויציאה מהבית אך ורק כדי להביא את הבן לגן ולהחזירו הביתה או לצרכים חיוניים. היציאות המוגבלות מהבית נעשות בלווית בן משפחה.

15. המתלוננת, כך מתואר בתסקיר, סובלת מדימוי עצמי נמוך ומדימוי גוף פגוע. היא מסתייגת מגופה, מתקשה לחיות במגע עם גופה וחושה מחוללת, פגומה ומזוהמת. היא אינה רוצה להתחתן שוב לעולם וכתוצאה מתחושתיה אלה סובלת מבידוד וניתוק לצד חוסר אמון וקושי במתן אמון בגברים. למתלוננת נזק פיזי הנובע מהאלימות שחוותה ובעיקר נזק לעין מהמכה שקיבלה שהביאה לפגיעה בראייתה, נזק כלכלי בשל כך שנמנעות ממנה קצבאות המוסד לביטוח לאומי עקב חובותיו של הנאשם והיעדר תמיכה.

16. אשר לילדים מהתסקיר נלמד כי הבן XX, יליד XXX, שכבר היה גמול מחיתולים, חזר להרטיב, ועל כן אינו יכול להישאר בגן לאחר השעה 11:00. עוד תואר כי הוא מתבודד ומסוגל לישון רק בחיקה של האם. להערכת המתלוננת הוא זקוק לטיפול רגשי והיא ממתינה לקבלת טיפול מתאים בסיוע שירותי הרווחה. הבת XX, ילידת XXX, מתפקדת באופן תקין אך גם היא צמודה למתלוננת ותלויה בה. הערכת עורכת התסקיר היא כי הפגיעה בהתפתחות הילדים קשה ותבוא לידי ביטוי בעתיד בין היתר בשל הפגיעה שיש ביכולת ההורית של המתלוננת כתוצאה מהפגיעה בה.

17. סיכום תסקיר נפגעי העבירה מעורר תחושות נוגות - ההתרשמות של המפקחת היא כי המתלוננת איבדה את ילדותה, תמימות גיל הנעורים באופן אכזרי ומכאיב המשליך על תחומי חיים נרחבים. אף שאגרה כוחות כדי להחלץ ממערכת היחסים הזו נדרש טיפול ושיקום שיאפשרו לה להתמודד עם הפגיעה הטראומטית שעברה, שדומה לחווית כליאה בשבי, תוך התעללות מתמשכת בה. עוד הומלץ במסגרת התסקיר על כך שכל יציאה של הנאשם מהכלא תלווה בדיון ברשויות המתאימות והודעה לנפגעת שתוכל להתגונן ולהיערך בהתאם.

חוות דעת והערכת מסוכנות

18. חוות הדעת מתארת את התייחסותו של הנאשם לעבירות שבהן הורשע, הנאשם שב ומכחיש כל אלימות כלפי המתלוננת ודבק בגרסתו כי מדובר בתלונת שווא, שאותה יזם דודה של המתלוננת בשל כך שהוא התלונן קודם לכן כלפי בני משפחת המתלוננת. היחסים, להגדרתו, היו טובים ותקינים והוא מעולם לא הרים יד על המתלוננת. כותב חוות הדעת מתייחס לתשובות של הנאשם לשאלות שנשאל, ולחוסר ההתאמה בין לבין דיווחי גורמי שב"ס וגורמים פסיכיאטריים שבדקו אותו, והעידו על ארגון, ריכוז וזיכרון שמורים. מכל מקום הוא מציין כי בשל שיתוף פעולה מגמתי ומוגבל מאוד מצד הנאשם התקשה להבין את האטיולוגיה של העבירות. הפרופיל שמצטייר מתוך המעשים, כפי שתוארו בכתב האישום, הוא של אדם רכושני וכוחני, אשר מתייחס לאשתו ולילדיו כאל רכושו ופוגע בהם בכל הזדמנות שגחמיותו לא נענות. עוד מתואר כי הנאשם אינו מסכים להתגרש מאשתו אלא מעוניין לחזור ולהתגורר עמה.

19. בתיאור הפקטורים הסטאטיים בהערכת המסוכנות כותב המעריך כי הנאשם פגע בקורבנות המשתייכים לקבוצות גיל שונות וכן בקורבן ממין זכר, השתמש בסכין וחפצים אחרים תוך ביצוע עבירות מין ולא הצליח לשמור על רצף תעסוקתי ממושך. גורמים אלה מביאים להנחה סטטיסטית בדבר רצדיביזם מיני. אשר לפקטורים הדינאמיים נזכרת

אישיות בלתי בשלה, התנהגות אימפולסיבית ואלימה במיוחד בקונסטלציה משפחתית, כוחנות, רכושנות ואלימות. בהיעדר כל נכונות להתערבות טיפולית - הפרוגנוזה הטיפולית גרועה. הערכת המסוכנות הוגדרה בפרק הסיכום כבינונית.

תסקיר קצינת המבחן

20. התסקיר בעניינו של הנאשם מתקשה להוסיף נתונים או מידע שיכולים לסייע בהבנת עולמו של הנאשם והרקע למעשיו. הוא מתאר כי הנאשם סבל מעיכוב שפתי והחל לדבר בגיל מאוחר. הוא למד 5 שנות לימוד וברוב שנות התבגרותו ונעוריו לא למד ולא עבד למעט למשך שנה, בעת שהיה בן 20, ועבד בעירייה בעבודות ניקיון. התיאור של הנאשם את יחסיו עם המתלוננת היה כשל יחסים תקינים. נוכח הכחשתו של הנאשם את המעשים וסירובו לטיפול ההערכה הייתה לרמת סיכון ממשית במצבו ולקיומו של חוסר בשלות לבדיקה עצמית. המלצת קצינת המבחן הייתה להצבת גבול קונקרטי וממשית בדרך של הטלת ענישה לריצוי מאסר בפועל.

הטענות

21. באת כוח המאשימה טענה כי הדרך הנכונה לקביעת העונש שיש להשית על הנאשם היא בהתאם לאירועים הספציפיים כפי שפורטו בהכרעת הדין, כאשר יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אחד מהאירועים. לאחר קביעת המתחמים השונים יש לדעתה להשית על הנאשם עונש כולל.

22. בטיעוניה לעונש התייחסה באת כוח המאשימה באופן משולב לערכים המוגנים ולשאר המרכיבים. אשר לערכים המוגנים היא ציינה כי מדובר בפגיעה אנושה וחמורה במתלוננת ובילדים הרכים, בגופם, בנפשם ובכבודם. עוד ציינה כי מדובר בעבירות מין חמורות של אינוס, משולבות באלימות וברדיפה. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא, לדעתה של באת כוח המאשימה, מהגבוהות נוכח מה שאירע למתלוננת ואף לבן.

23. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות היא תארה מערכת יחסים שכללה אימה, התעללות, 8 מקרים של אינוס, השפלה, תקיפה, איום ורדיפה. הנאשם, לדברי באת כוח המאשימה, הנהיג משטר של טרור, ניצל את מעמדו, מעמד שנבע מגילו ומנסיבות נוספות, כלפי המתלוננת והכתיב מערכת יחסים פוגעת ומשפילה החל מליל הכלולות. היא ציינה כי אין מתקיימות נסיבות לקולא. בחלק מהמעשים ניתן לדבר על תכנון, וכן ניתן לראות במעשים שיטתיות. לדבריה נלמדת מתסקיר נפגעי העבירה פגיעה קשה במתלוננת ובילדים.

24. באשר למדיניות הענישה הפנתה באת כוח המאשימה לפסקי דין ולעונשים שנקבעו בהם למי שעברו עבירות אינוס ומעשה סדום:

א. ע"פ 6313/11 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.13) - באותו מקרה הורשע המערער בעבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, שלוש עבירות איומים, עבירת אינוס, עבירה בשל ביצוע מעשה סדום

ועבירת תקיפת בת זוג. המעשים בוצעו תוך השפלה, גרימת כאב פיזי ואיום ממשי לחייה של המתלוננת. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש של 12 שנות מאסר ומאסר על תנאי. בית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך שהוא מציין כי אין בהיעדר עבר פלילי כדי להביא להקלה בעבירות מסוג זה.

ב. ע"פ 9033/08 פלוני נ' מדינת ישראל (13.4.10) - המערער הורשע בעבירות של כליאת-שווא, תקיפה וניסיון תקיפה של בת זוג, הפרת הוראה חוקית, מעשי סדום בנסיבות אינוס ואיומים ונדון ל- 10 שנות מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור על גזר הדין. יצוין כי שם דובר בשני מעשים.

ג. תפ"ח (ת"א) 26524-03-12 מדינת ישראל נ' בינה סמהרט (26.12.13) - בו נדון אדם שהורשע בעבירת אינוס אחת, שבוצעה מתוך אלימות קשה וגרימת חבלה ונדון ל- 12 שנות מאסר, כאשר מתחם העונש ההולם שנקבע לאחר סקירת הפסיקה הנוהגת הועמד על 10 עד 15 שנות מאסר.

25. בהתייחסה למדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של מעשה מגונה (העבירה שבוצעה בבן הקטין במסגרת האישום השני) הציגה באת כוח המאשימה את פסקי הדין הבאים:

א. תפ"ח (ח') 36795-07-12 מדינת ישראל נ' א' א' ש' (21.12.14) - שם נדון אדם שביצע עבירות של מעשה מגונה במשפחה, בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, וכן מעשה מגונה בקטינה במשפחה, תקיפת קטין על ידי אחראי ותקיפת בן משפחה קטין לארבע וחצי שנות מאסר. המתחם שנקבע הועמד על 3-5 שנות מאסר לכל אחד מהאירועים שנדונו.

ב. ע"פ 7725/11 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.13) - באותו מקרה הורשע המערער בשלוש עבירות של מעשה מגונה כלפי בן משפחה ובעבירה אחת של ניסיון ונדון בגין ל- 5 שנות מאסר. בית המשפט העליון לא התערב בגזר הדין שהושת עליו.

ג. ע"פ 6510/11 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.12) - המערער שם הורשע בשורה של עבירות אלימות הכוללות תקיפות פיזיות, מיניות ומילוליות כלפי אשתו וילדיו ונדון ל- 4 שנות מאסר וחצי ולמאסר על תנאי.

26. מכאן פנתה באת כוח המאשימה להצעת המתחמים הראויים לכל אחד מהאירועים כפי שפורטו בהכרעת הדין והוזכרו לעיל:

א. **אירוע ליל הכלולות** - מתחם שנע בין 8 ל- 12 שנות מאסר, וזאת בשל כך שמדובר ב- 4 מעשי אינוס, ששניים מתוכם לוו באלימות.

ב. **האירוע לאחר צו ההגנה הראשון** - מתחם שנע בין 6 ל- 10 שנות מאסר, מקום בו מדובר באיננוס תוך שימוש בסכין.

ג. **אירוע הקפה** - מתחם שנע בין 6 ל- 10 שנות מאסר, שכן מדובר במעשה איננוס בודד.

ד. **אירוע האגרוף** - מתחם שנע בין 8 ל- 12 שנות מאסר מאחר ומדובר באיננוס ובניסיון למעשה סדום ובהינתן כי נעשה בנוכחות הילדים.

ה. **אירוע איסוף החפצים** - מתחם שנע בין 4 ל- 8 שנות מאסר, בשל הרשעת הנאשם במעשה איננוס אחד.

27. אשר לתקיפת המתלוננת והילדים - המדובר במספר רב של אירועים והזדמנויות. מבחינה פרקטית הציעה באת כוח המאשימה כי אף שנכון לקבוע מתחם לכל אירוע בנפרד, יש להגדיר מתחם כולל לאותם אירועי תקיפה - 4 עד 8 שנות מאסר. עוד הציעה לקבוע מתחם ענישה של 3-6 שנות מאסר לניסיון ההצתה, שכלל השלכת בקבוקי תבערה לעבר מקום המסתור של המתלוננת וילדיה.

28. באשר לאישום השני - שכלל את תקיפת הבן הקטין והכאת הילדים הציעה באת כוח המאשימה לקבוע מתחם שנע בין תקופת מאסר בת שנה וחצי לשלוש שנות מאסר. בהתייחסה לעבירה של מעשה מגונה בקטין, שאף היא נדונה במסגרת אישום זה - הוצע מתחם שנע בין שלוש לארבע שנות מאסר.

29. עמדתה של באת כוח המאשימה באשר למקום בו יש למקם את הנאשם בתוך המתחמים - ברף האמצעי ומעלה של המתחמים השונים. היא ציינה כי הנאשם אינו נוטל אחריות, אינו מגלה אמפתיה כלפי הקורבנות, מציג עצמו כקורבן ועסוק בצרכים של עצמו. אמנם אין לנאשם עבר פלילי ואולם מקום בו מדובר במסכת מעשים קשים שנמשכו 4 שנים אין לתת לכך משקל. התוצאה הנובעת מעמדה זו של המאשימה היא כי הסיכום הכולל של העונשים שיש להטיל על הנאשם עולה על 40 שנות מאסר.

30. על רקע זה ביקשה באת כוח המאשימה להטיל על הנאשם עונש כולל אחד לתקופה שלא תפחת מ- 20 שנה, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננת.

31. בא כוח הנאשם חלק על דרך הניתוח שערכה באת כוח המאשימה. עמדתו הייתה כי מדובר בטיעון "מופרך ומלא סתירות פנימיות". לשיטתו אין מקום לחלק את הליך קביעת העונש למספר אלמנטים רב כל כך, להגיע לתוצאה עונשית אבסורדית ואז לעשות "הנחה" מטעמים פרקטיים. עמדתו של בא כוח הנאשם היא כי יש לקבוע שמדובר במסכת אחת של עבירות, ליטול מתוך ה"ערימה" של מכלול העבירות את החמורות וכן לראות בהן את ה"מגדלור", שממנו צריך לגזור את העונש. בא כוח הנאשם לא הציע מתחם אלא עתר לקביעת עונש הולם כמקובל בעבירות מסוג זה. הוא ביקש להתחשב בכך שהנאשם זוכה מעבירה חמורה אחת, בכך שלנאשם אין עבר פלילי וכי

מאסרו הממושך יפגע בקשר עם ילדיו, הסיכון שנשקף ממנו הוגדר כסיכון בינוני ולא גבוה. בא כוח הנאשם הזכיר כי XXXX נשואה לXXXX, ויש לתת את הדעת גם לקושי המשפחתי הנובע מהרשעתו של הנאשם ומשליחתו למאסר ממושך מדי.

הקווים המנחים לגזר הדין

32. גזר הדין ניתן בהתאם להנחיות שנקבעו בחוק העונשין (תיקון מס' 113) התשע"ב - 2012 (ס"ח 2330, 10.1.2012), ועל פי המתווה שפורט בע"פ 8641/12, 8678/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013) (להלן: "סעד").

33. באי כוח הצדדים הסכימו כי יש להשית על הנאשם במקרה זה עונש כולל בגין מכלול מעשיו. המחלוקת ביניהם הייתה באשר לדרך בה יש לילך בקביעת העונש ההולם: עמדת באת כוח המאשימה היא כי מדובר במספר אירועים בהתאם לחלוקה שבהכרעת הדין ועמדת בא כוח הנאשם היא כי הפיצול במקרה כזה הוא מלאכותי ונכון לעשות גם את קביעת המתחמים מנקודת מבט כוללת אחת.

אירוע אחד או מספר אירועים

34. זה, כאמור, השלב הראשון בהליך גזירת הדין לאחר תיקון 113. כפי שאפרט להלן, שאלה זו מעוררת התלבטות ומתוך עיון בפסיקת בית המשפט העליון, נראה כי התשובות עליה יכולות להיות שונות ונגזרות מהמבחנים השונים שנקבעו על ידי שופטי בית המשפט העליון.

35. סעיף 40ג לחוק העונשין קובע כי:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת."

36. מתשובה לשאלה האם מדובר באירוע או בכמה אירועים נגזרת קביעת מתחם ענישה אחד כאשר מדובר

באירוע, או קביעת מתחמי ענישה רבים - לכל אחד מהאירועים ובעקבות קביעתם נדרשת החלטה האם להטיל עונש עבור כל אירוע בנפרד או עונש כולל. ככל שנקבע עונש עבור כל אירוע בנפרד נדרשת ההכרעה בשאלת החפיפה בין העונשים או הצטברותם (ר' ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14) פסקה 18 לפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר (להלן: "**ג'אבר**").

37. אשר למונח אירוע - זה לא הוגדר בחוק העונשין ולא נקבע שם מה המבחן המשפטי לפיו יש להגדיר האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים. הוצעו מספר מבחנים: **המבחן הצורני-עובדתי** - שבוחן האם ניתן לפצל את הפעולה שבוצעה על ידי העבריין לתת פעולות או שמא מדובר בשרשרת פעולות עוקבות שכל אחת מהן היא חוליה נפרדת ולצדו **המבחן המהותי-מוסרי**, שמתמקד בנזקים שגרמה ההתנהגות של העבריין לנפגעי העבירה ובאינטרס שנפגע. לפי מבחן זה כאשר מדובר במספר נפגעים יש חשיבות לפיצול המעשים והעונשים כך שיתייחסו לכל אחד מהנפגעים (ג'אבר, פסקה 24).

38. כב' השופט י' דנציגר הציע מודל דו שלבי לקביעה: בשלב הראשון יפעיל בית המשפט את המבחן הצורני-עובדתי ויבחן האם עבירות שבוצעו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום, ניתנות להפרדה או שמא מדובר במכלול אחד של פעולות המאופיינות במחשבה פלילית אחת ובתכנון פלילי אחד. בשלב השני, לאחר שבית המשפט קבע האם התרחיש העובדתי שלפניו מורכב מ"אירוע אחד" או מ"כמה אירועים", עובר בית המשפט לשלב המהותי של מלאכת הענישה ובו עליו לקבוע מתחם ענישה הולם ביחס לכל אירוע ולגזור את העונש הראוי בנסיבותיו הקונקרטיות של כל אירוע. בשלב זה תיוחס חשיבות גדולה לשאלות שבמהות ובהן מספר הקורבנות, הנזק שהסבה התנהגות העבריין והאינטרסים החברתיים שנפגעו (ג'אבר פסקה 29).

39. כב' השופט ד' ברק-ארז מציעה להפעיל מבחן אחר לזיהוי "אירוע" והוא ניסיון החיים ומבחן "הקשר ההדוק". לשיטתה יש להעדיף מבחן המתפתח ממקרה למקרה וברגיל ימצא קשר בין עבירות כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית, אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (ג'אבר, פסקה 5 לחוות דעתה של כב' השופטת ברק-ארז).

40. גישתו של השופט השלישי בהרכב השופטים שדן בפרשת ג'אבר, כב' השופט ע' פוגלמן, הצטרפה לגישתה העקרונית של כב' השופטת ברק-ארז אך בהסתייגות כי המונח "אירוע אחד" רחב דיו "כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן, כללו מעשים שונים, ביחס לקורבנות שונים ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת" (ג'אבר, פסקה 2 לחוות דעתו של כב' השופט פוגלמן). הבחינה לשיטתו של כב' השופט פוגלמן היא בחינה "תכליתית-פונקציונאלית". שאלה זו עלתה לאחרונה גם בע"פ 4289/14, 4927/14 **אורן חנונה נ' מדינת ישראל** (21.1.15). בפסק הדין חזרו כב' השופט דנציגר וכב' השופט פוגלמן על עמדתם. כב' השופט י' עמית הסכים לעמדתו של כב' השופט דנציגר.

41. עם זאת, עיון בפסיקה מלמד כי באותם מצבים שבהם בוצעו מספר עבירות מין על פני רצף של זמן ונדונה השאלה האם נכון לקבוע כי מדובר באירוע אחד מתמשך או בסדרה של אירועים, נערכה הבחנה המבוססת על זהות הקורבנות: כאשר דובר בפגיעה במספר קורבנות נעשתה ההפרדה המתבקשת בין האירועים השונים בעוד שמקום

בו מדובר בקורבן אחד ניתן להגיע למסקנה כי אין הכרח בפיצול כזה. גישה זו עולה מפסק דינו של כב' השופט ס' גובראן בע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.8.14) פסקה 18.

42. הפעלתם של המבחנים השונים, כפי שהוצעו בפסיקת בית המשפט העליון, על העבירות שבהן הורשע הנאשם אינה מביאה בהכרח למסקנה חד משמעית. המדובר במעשים שונים, שבוצעו במועדים שונים, על פני תקופה ארוכה וכל אחד מהם כלל התנהגות אלימה שהגיעה כדי מעשה אינוס אחד או מספר מעשים וכן עבירות נוספות. על פני הדברים יש יסוד לעמדת באת כוח המאשימה לפיה יש לבחון אותם בצורה נפרדת ולקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהאירועים וזאת לצד קביעת מתחם למכלול עבירות התקיפה ובחינה מקבילה של העבירות באישום השני. מן הצד האחר, ניתן לבחון את הדברים גם בחינה "תכליתית-פונקציונאלית" שמסתייגת מהפרדה מלאכותית של סדרת עבירות המין המתמשכת כלפי המתלוננת לאירועים ולתתי אירועים כאשר ממילא השתת העונש תעשה על מכלול המעשים.

43. מכל מקום, ספק בעיני אם במקרה שלפנינו קיימת משמעות מעשית להבחנה והאם אכן קיים צורך מעשי בקביעת מתחמים שונים לכל אחד מהאירועים מושא האישום הראשון, שכן בהינתן כי המדובר במסכת אחת, בסדרת אירועים נמשכת, גם אם על פני זמן, וכן בהתחשב בכך שאין מדובר בקורבנות שונים - אין יתרון בהפרדה ובקביעת המתחמים הנפרדים לכל אחד מהאירועים. יחד עם זאת, נוכח הספק באשר לגישה שבה יש לילך, אפרט להלן את מרכיבי גזר הדין לפי שתי השיטות האפשרויות: ראיית המעשים כאירועים נפרדים או כאירוע אחד. בכל מקרה, בכל הנוגע לאישום השני יש מקום להפרדה בין מעשי האלימות כלפי הילדים לבין המעשה המגונה בבן שאותם יש לבחון בנפרד.

קביעת מתחם העונש ההולם

44. כאמור, השלב הראשון בגזירת דינו של הנאשם הוא בקביעת "**מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם**". בקביעת מתחם העונש ההולם יש להידרש לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערכים אלו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג לחוק העונשין).

מתחם העונש ההולם לעבירות באישום הראשון

45. הערכים המוגנים שנפגעו בגין ביצוע של עבירות המין, שכללו 8 עבירות אינוס, ניסיון למעשה סדום ולצדן עבירות נוספות הם שמירה על שלמות גופה של המתלוננת, אשתו של הנאשם, זכותה של האישה לכבוד ולאוטונומיה על גופה וזאת לצד ערכים מוגנים נוספים ובהן מניעתה של אלימות כלפי בני אדם בכלל וכלפי נשים בפרט.

46. מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצדו של הנאשם היא חמורה וקשה לדמות פגיעה קשה ממנה. הנאשם נטל את המתלוננת, בעת שהייתה למעשה נערה צעירה בת 16, הפך אותה לחפץ וכפה עליה קיום יחסי מין נגד רצונה, תוך ניצול מרותו וכוחו, איומים והפחדה. על מעשים מסוג זה נקבע באופן כללי בע"פ 9994/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.8.2008):

"על חומרתם הרבה של מעשי מין המתבצעים בזולת בהעדר הסכמה מרצון אין צורך להכביר מילים. הפסיקה השיפוטית ביחס לעבריינות הפלילית בתחום זה מוליכה מזה שנים קו בולט של החמרה בדיון הן בהיבט הגמול והן בהיבט ההרתעה.

הניצול המיני של הזולת בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחון הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבתות עבריינות המין בפועל ובפוטנציה." (פסקה 20 לפסק דינה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה).

47. בעניינו הופנתה האלימות המינית המזעזעת כלפי בת זוגו של הנאשם. עובדה זו מעצימה את מידת הפגיעה בערכים המוגנים:

"כאמור, המערער טען עוד כי אונס אישה בידי בעלה נמצא במדרג הנמוך של עבירות אינוס וכי עובדה זו צריכה להישקל לעניין העונש. מסכים אני עם בא כוח המערער כי עובדה זו צריכה להוות שיקול בענישה, אם כי לחובתו של המערער ולא לזכותו (ראו: ע"פ 635/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 לפסק דינו של השופט נ' הנדל (12.1.2012)). המערער ניצל את חולשת אשתו, מעמדה בארץ ותלותה בו וראה בה כטרף קל וזמין לבצע בו את זממו מבלי לחשוש שמא יבוא יום ותעז היא להתלונן עליו. הפגיעה במתלוננת הייתה בתוך הבית שלה במקום בו אמורה להרגיש היא בטוחה ומוגנת. והיא חוותה אותה מידי בעלה, מי שעזבה את הוריה ומשפחתה ועברה לגור בביתו. כל אלה הם שיקולים לחובתו של המערער ולבטח לא לזכותו." (ע"פ 1385/12 פלוני נ' מדינת ישראל (4.1.15) פסקה 64 לפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן).

48. המרכיב השלישי בקביעת מתחם העונש ההולם הוא מדיניות הענישה הנהוגה. המאשימה צרפה מספר פסקי דין מהם ניתן ללמוד כי מדיניות הענישה הנוהגת כאשר מדובר בעבירות אינוס תוך שימוש באלימות ובאיומים היא לעונשי מאסר ממושכים ולעיתים רבות עונשי מאסר לתקופה דו ספרתית של שנים. עוד נלמד מתוך פסקי הדין על הטלת עונשי מאסר לתקופות קצרות יותר בכל הנוגע לעבירות ה"קלות". לצד פסקי דין אלה אפנה למה שנקבע בע"פ 1385/12 הנ"ל.

49. באותו מקרה נדון המערער ל-10 שנות מאסר לאחר שהורשע בביצוע סדרה דומה של מעשי אלימות מינית ופיזית כלפי בת הזוג וכלפי ילדיו. מעשי האלימות שם היו חמורים יותר מאלה שנדונים בעניינו אך גם שם וגם בעניינו דובר ברצף מתמשך של פגיעה פיזית ונפשית קשה בבת הזוג וכן בילדים. בית המשפט העליון החליט להחמיר בעונשו והשית עליו עונש מאסר למשך 13 שנים תוך שהוא כותב את הדברים הבאים:

"כאמור, מדובר במסכת מתמשכת של עבירות מין ועבירות אלימות חמורות, אותן ביצע המערער בבני משפחתו. אשתו סבלה לאורך שנים ממסכת התעללות מינית, פיזית, נפשית וכלכלית. הוא נהג בה ובגופה כאוות נפשו, כאילו היא הייתה חפץ מחפציו. הרביץ לה, הכה אותה בכבל חשמלי, זרק עליה עציץ, הצמיד תנור דלוק לגופה, חנק אותה, אנס אותה, ביצע בה מעשי סדום, כאשר חלק מן

המקרים עשה הוא מול בנותיו. גילן הצעיר ותמימותן של אלה, לא עצרו אותו מלבצע את אשר ביצע לנגד עיניהן. התעללותו המתמשכת הביאה את בתו דו' - בת השמונה שנים, לא לישון בלילה, להצטייד בסכין ולרצות לנקום בו כדי להתפטר מהתעמרותו. בתו די' - בת השש שנים, רצה להוציא את כבל התנור הדלוק מהחשמל, עת הצמידו לגוף אמה, משום שידעה שאביה "יכול לעשות את זה". אלימות זו אף חוו הבנות בעצמן, כך שהמערער נהג להכות אותן. את מעשיו מעוררי שאט הנפש כיוון הוא גם כלפי בתו דו'. המערער התעלל בה, הוריד את מכנסיה ותחתוניה ונגע בישבנה ובחזה, נכנס לחדרה כשהוא עירום ואמר לה שברצונו לאנוס אותה כשתגדל. כפי שעולה מהתסקיר, חשיפתן של הבנות להתנהגויות אלה, הותירה אותן עם חרדות, פחדים, דימוי עצמי ודימוי גוף נחותים. כיום הן סובלות מבדידות חברתית וזקוקות לטיפול אינטנסיבי. לסיכום, חומרת המעשים, מגוון העבירות שבוצעו במסגרתם, התפרסותם על פני תקופת חיים ארוכה וריבוי הקרבנות, מחייבים לטעמי החמרה בעונשו של המערער. (ע"פ 1385/13 הנ"ל, פסקה 66).

50. הנדבך הרביעי בקביעת מתחם העונש ההולם הוא **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין. נבחן להלן את הנסיבות הרלוונטיות שיש בהן כדי להשפיע על המתחמים. בחינה זו תעשה במשותף בהינתן קווי הדמיון בין האירועים השונים, ונוכח הספק בשאלה אם באישום הראשון מדובר במספר אירועים:

א. **התכנון שקדם לביצוע העבירה** - בענייננו קשה ללמוד על תכנון שקדם לביצוע העבירות ונראה כי מדובר באירועים שהתרחשו על רקע של רצון נקודתי של הנאשם בקיום יחסי מין עם המתלוננת גם כאשר היא אינה מסכימה לכך. יחד עם זאת בחלק מהמעשים ניתן ללמוד על כך שמומשה כוונה מוקדמת של הנאשם לקיום יחסי מין עם המתלוננת.

ב. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה** - הנאשם אחראי לביצוע העבירה באופן בלעדי ללא השפעה של אחרים על כך.

ג. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה** - המדובר בעבירות מין רבות שבוצעו תוך שימוש באלימות פיזית קשה ואיומים כלפי המתלוננת, אשתו של הנאשם, החל מיום נישואיהם ובמשך שנים. הנזק שהיה צפוי הוא פגיעה אנושה בנפשה של המתלוננת, ערעור כל מסד האמון שלה בבני אדם ובמערכות יחסים זוגיות, פגיעה כמעט חסרת תקנה ביכולותיה העתידיות לקיים מערכת יחסים תקינה עם גבר אחר ופגיעה גם בילדים כתוצאה ממצבה.

ד. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה** - הנזק שנגרם הוא הנזק שהיה צפוי. כפי שנלמד מתסקיר נפגעי העבירה, כפי שנסקר לעיל, מדובר בנזק חמור וקשה למתלוננת ולילדים עד כדי פגיעה אנושה ביכולתה לקיים מערכות יחסים זוגיות. המתלוננת מוצאת עצמה חרדה אף מפני יציאה מביתה, אינה יוצאת אלא בלוויית אדם נוסף ולמעשה הפסיקה לחיות חיים נורמאליים ואיבדה כל שמחת חיים.

ה. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה** - נוכח שיתוף הפעולה החלקי של הנאשם

עם שירות המבחן אין בפנינו מידע לגבי הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה למעט תפיסה מעוותת של מערכת יחסים זוגית וראיית האישה כחפץ.

א. יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו - אין כל יסוד להניח שהנאשם אינו מסוגל להבין היטב את שעשה ואת הפסול בכך.

ז. יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה - אין יסוד להניח שהנאשם לא יכול היה להימנע מהמעשה או כי הייתה התגרות כלשהי מצד המתלוננת. ההיפך, המתלוננת העידה כי היו בין השניים גם יחסי מין בהסכמה וכי ראתה כחלק מחובותיה כבת זוג גם קיום יחסי מין עם בעלה אלא שהיו מקרים ומועדים שבהם סרבה לעשות כן.

ח. מצוקתו הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה - לא הייתה התעללות מצד נפגעת העבירה.

ט. הקרבה לסייג לאחריות פלילית - אינה רלוונטית במקרה זה.

י. האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו - המדובר בעבירות מין שבוצעו תוך אכזריות, שימוש באלימות והתעללות גופנית ונפשית במתלוננת.

יא. הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה - הנאשם ניצל את מעמדו כבעלה של המתלוננת, את הבנתה את מעמדה כמי שחייבת למלא אחר רצונותיו, וראה בה רכושו האישי לכל דבר ועניין. מעמד זה נלווה לכך שהנאשם כלא את המתלוננת בבית, מנע ממנה טיפול רפואי והפגין כלפיה אלימות קשה וממושכת.

51. מכאן עלינו לפנות לקביעת מתחם העונש ההולם: מתחם אחד בהנחה שמדובר באירוע אחד ומתחמים נפרדים לכל אחד מהאירועים בהנחה האחרת. ככל שמדובר במתחם אחד הייתי מעמיד את מתחם העונש ההולם בגין סדרת המעשים המיניים כלפי המתלוננת וכן בגין אירועי התקיפה הנלווים להם גם ניסיון ההצתה על תקופת מאסר של 12 עד 16 שנות מאסר. ככל שנכונה הפרדה בין האירועים השונים וקביעת מתחמים נפרדים אציע לחבריי לקבוע את המתחמים הבאים:

א. אירוע ליל הכלולות - המדובר באירוע זה בארבעה מקרי אינוס, כאשר שניים מהם לוו באלימות. המתחם שהציעה המאשימה בקשר עם אירוע זה, מתחם שנע בין 8 ל- 12 שנות מאסר, מקובל עלי ואני מציע לאמץ אותו.

ב. **האירוע לאחר צו ההגנה הראשון** - מדובר במקרה אינוס אחד שבוצע תוך שימוש בסכין. במקרה זה נראה כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 10 שנות מאסר, כפי שטענה המאשימה.

ג. **אירוע הקפה** - מתחם שנע בין 6 ל- 10 שנות מאסר, שכן מדובר במעשה אינוס בודד.

ד. **אירוע האגרוף** - אירוע זה עניינו עבירות של אינוס וניסיון למעשה סדום. אני מציע כי נקבע בגינו מתחם ענישה שנע בין 7 ל- 11 שנות מאסר.

ה. **אירוע איסוף החפצים** - אירוע זה כלל עבירות אינוס אחת. לא מצאתי לחרוג מהמתחם שהציעה המאשימה שנע בין 4 ל- 8 שנות מאסר.

52. באשר לשאר המרכיבים של האישום הראשון, שכללו עבירות תקיפה, איומים, וכן ניסיון ההצתה (בדרך של זריקת בקבוקי תבערה) אני מציע לקבוע מתחם ענישה הולם לתקופה שבין 3 ל- 5 שנות מאסר.

מתחם העונש ההולם לעבירות באישום השני

53. מכאן, לעבירות מושא האישום השני - שענינם תקיפת הילדים וכן אירוע אחד שבמסגרתו הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בבן הקטין. אשר לאירועי התקיפה המדובר בשורה של מעשי אלימות כלפי הילדים הקטינים, שלפחות אחד מהם בוצע תוך שימוש בחגורה. הערכים המוגנים במקרה זה ברורים - השמירה על שלמות גופם של הקטינים. נוכח חזרתו של הנאשם על המעשים ניתן לראות את מידת הפגיעה בקטינים כפגיעה חמורה. אשר למדיניות הענישה בעבירות אלה, זו נעה בהתאם למידת החומרה והנסיבות השונות ויכולה להיקבע בין מספר חודשי מאסר לבין מספר שנות מאסר. בהינתן הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה שנסקרו לעיל בקשר עם האישום הראשון, אני מציע להעמיד את המתחם בגין עבירות האלימות כלפי הילדים כך שינוע בין מאסר למשך מספר חודשים ועד ל- 3 שנות מאסר.

54. המרכיב האחרון הוא עבירת המין כלפי הקטין, בנו של הנאשם - מעשה מגונה. קשה להכביר במלים על החומרה שיש בפגיעה מינית בקטין ואף כי מדובר במעשה מגונה - המדובר בעבירה בעלת השלכות פוגעות ועתידיות בהתפתחותו של הקטין. עם זאת, בעת בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים יש לזכור את הפגיעה שנגרמה לקטין ממילא כתוצאה ממערכת היחסים המעוותת והחולנית ששררה בבית עצמו וכי המעשה עצמו אינו במדרג החמור ביותר של עבירת המעשה המגונה כלפי קטין (ר' לעניין זה גזר הדין שניתן על ידינו בתפ"ח (י"ם) 515-02-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (6.8.14) שם התייחס חברי הנכבד, כב' השופט הבכיר צ' סגל לערכים המוגנים, לפגיעה בהם ולמדיניות הענישה בעבירות מסוג זה כלפי קטינים; עוד ר' הדברים שכתב כב' השופט הבכיר סגל בגזר הדין שניתן בתפ"ח (י"ם) 48009-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.7.14) וההפניות שם).

55. בהינתן השיקולים שפורטו לעיל אני מציע להעמיד את מתחם העונש ההולם על עונש מאסר שנע בין

תקופה של שנה וחצי לארבע שנים.

קביעת העונש ההולם בתוך המתחם

56. מכאן לשלב הבא - הוא קביעת העונש. קביעה זו תיעשה נוכח מכלול הנסיבות ובהינתן הסכמת הצדדים לכך, באופן כולל כך שיושת על הנאשם עונש אחד בגין מכלול המעשים. משכך שאלת החריגה ממתחם הענישה ההולם וקביעת העונש בתוך המתחם תיבחן באופן כולל ללא הבחנה בין האירועים השונים.

57. בענייננו איני מוצא כי קיימים שיקולים לחריגה ממתחמי הענישה ההולמים כלפי מעלה או כלפי מטה ולכן יש לבחון את מיקומן של העבירות בתוך המתחם. נפנה אפוא לבחינת השיקולים השונים, ככל שהם רלוונטיים:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם לרבות בשל גילו -** לא ניתן ללמוד על פגיעה חריגה של העונש בנאשם, שחורגת מפגיעה שיש בכל נאשם שנדון למאסר.

ב. **הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם -** ככל שניתן להתייחס למתלוננת ולילדים כמשפחתו של הנאשם הרי שאלה נפגעים במידה מסוימת כתוצאה מהריחוק מהאב. יחד עם זאת, נפגעו מהאב בעת מגוריו בבית.

ג. **הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו -** אין במקרה זה נזקים חריגים לנאשם מביצוע העבירות או מההרשעה מעבר לאלה המתקיימים בכל נאשם שמורשע ונדון לעונש בגין מעשיו.

ד. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, חזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב -** הנאשם אינו נוטל אחריות ומכחיש את המעשים. הוא לא עשה כל ניסיון כדי להשתלב בהליך טיפולי.

ה. **מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה -** הנאשם לא עשה כל מאמץ לתיקון תוצאת העבירות.

ו. **שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק -** הנאשם לא נקט בכל מהלך שיכול היה לסייע לרשויות האכיפה.

ז. **התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה -** הנאשם לא התנהג התנהגות חיובית ואין כל תרומה שתרם לחברה.

ח. נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - לא הובאו נתונים המבססים נסיבות חיים קשות שהביאו אותו לביצוע מעשי העבירה למעט היעדר השכלה והפסקת הלימודים בגיל צעיר.

ט. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - לחובת הנאשם אין עבר פלילי.

58. על רקע כל אלה, ובנוסף בהינתן שיקולי הרתעה, הגעתי לכלל מסקנה כי עונשו של הנאשם צריך להיות ברף האמצעי - גבוה של המתחמים השונים בהיעדר נסיבות לקולא, למעט היעדרו של עבר פלילי שמידת המשקל שיש לייחס לנתון זה היא מוגבלת.

הערות לפני סיום

59. טרם מתן גזר הדין, ובהתחשב במה שעלה מתוך התסקירים, ביקשנו לבחון את האפשרות כי הנאשם יסכים לסיום יחסי הנישואים עם המתלוננת ולגירושי בני הזוג. סברנו כי אפשרות כזו תוכל להיטיב עם המתלוננת ולאפשר לה לשקם את חייה, וזאת, בין היתר, גם על רקע המבנה המשפחתי המורכב (כזכור XXXXX נשוי לXXXXX) ובהתחשב בתקופת המאסר שאנו עתידים להשית על הנאשם. לצורך כך השהינו את מתן גזר הדין ואולם התברר מפי בא כוח הנאשם כי הדבר אינו מעשי.

60. עניין אחר הוא התמונה העולה מתוך חוות הדעת והערכת המסוכנות וכן מתוך תסקיר שירות המבחן. תמונה זו אינה פשוטה. נוכח האמור שם, אנו מפנים את תשומת לב רשויות שב"ס להמלצה לפיה טרם צאתו של הנאשם לחופשות - תיבחן בקפידה רבה מסוכנותו כלפי המתלוננת וכן כלפי XXXX, וכי דבר היציאה לחופשה יימסר להן מבעוד מועד.

סיכום

61. על יסוד כל האמור אני מציע לחבריי כי נשית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 שנות מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו 29.7.13.

ב. שנתיים מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירת מין מסוג פשע בתוך שלוש שנים ממועד שחרורו ממאסר.

ג. פיצוי למתלוננת בסכום של 100,000 ₪, אשר ישולם ב-25 תשלומים חודשיים ורצופים החל מיום 1.8.15.

62. **המזכירות** תעביר את גזר הדין לשירות המבחן למבוגרים וכן למפקד מתקן הכליאה שבו נמצא הנאשם במסגרת שב"ס. מפקד המתקן מופנה להערתנו בסעיף 60 לעיל.

השופט צבי סגל - אב"ד

אני מסכים.

השופט בן ציון גרינברגר:

אני מסכים.

הוחלט אפוא לגזור על הנאשם את העונשים, כאמור בפסקה 61 לגזר דינו של כב' השופט ארנון דראל.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' אייר תשע"ה, 27 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.